

Издънки на сувериеето

Има огромен набор от терминология, която израства от идеята за „авторитета“. Общото на такива термини е, че те определено приемат за законно една група от хора насилствено да управлява друга група. Ето само няколко примера:

„Власт“: Както беше споменато по-горе, „Власт“ е просто термин за организация или група от хора, за които се смята, че притежават правото да управляват. Много други термини, описващи *части* от „Властта“ (например „президент“, „конгресмен“, „съдия“ и „законодателство“) подкрепят предполагаемата легитимност на управляващата класа.

„Закон“: Термините „закон“ и „законодателство“ имат много различно подразбиращо се значение от думите „заплаха“ и „заповед“. Разликата отново зависи от това, дали за хората, които издават и налагат такива „закони“ се смята, че имат *право* да правят това. Ако улична банда издава заповеди към всеки човек от квартала, никой не нарича такива заповеди „закони“. Но ако „Властта“ издава заповеди чрез „законодателна“ процедура, почти всеки човек ги нарича „закони“. Всъщност всеки авторитарен „закон“ е заповед, подкрепена със заплаха за репресии срещу онези, които не я изпълняват. Независимо дали това е закон срещу извършването на убийства или срещу построяването на веранда без строително разрешение, той нито предлага, нито моли, а издава заповед, подкрепена със заплаха за насилие, било то под формата на насилствена конфискация на имущество (т.е. глоби) или на отвлечане на човешки същества (т.е. хвърляне в затвора). Това, което би могло да се нарече „изнудване“, ако бъде извършено от обикновен гражданин, се нарича „данъчно облагане“, когато се извършва от хора,

за които се смята, че имат право да управляват. Това, което нормално би се смятало за мъчение, нападение, отвличане и други престъпления, се смята за „законово регулиране“ и „прилагане на закона“, когато се извършва от онези, които претендират, че са представители на „авторитет“.

Разбира се, използването на термина „закон“ за описание на свойствата, присъщи на вселената, например *законите* на физиката и математиката, няма нищо общо с понятието „авторитет“. Нещо повече, има друго понятие, „природен закон“, което е много различно от юридическия „закон“ (т.е. „законодателство“). Понятието природен закон означава, че съществуват критерии за правилно и неправилно, присъщи на човечеството, които не зависят от нито един човешки „авторитет“ и които всъщност *изместват* всеки човешки „авторитет“. Макар че това понятие е било тема на много дискусии в недалечното минало, днес рядко ще чуете американците да използват термина „закон“ в такъв смисъл и това понятие не означава понятието „закон“, използвано в тази книга.

„Престъпление“: Обратната страна на понятието „закон“ е понятието „престъпление“: акт на неподчинение на „закона“. Фразата „извършване на престъпление“ явно има негативен смисъл. Схващането, че „нарушаването на закона“ е неправилно от морална гледна точка, съдържа в себе си предположението, че нарушената заповед е по презумпция законна само въз основа на това кой е издал заповедта. Ако улична банда каже на собственик на магазин: „Ще ни даваш половината от печалбата си, иначе ще ти причиняваме болка“, никой няма да сметне собственика на магазина за „престъпник“, ако окаже съпротива на това изнудване. Но ако същото искане е направено от хора, които носят етикета „Власт“, а искането е наречено „закон“ и „данъци“, то същият собственик на магазин ще бъде

сметнат от почти всеки друг човек за „престъпник“, ако откаже да се подчини.

Термините „престъпление“ и „престъпник“ сами по себе си дори не загатват срещу *кой* закон е извършено неподчинение. „Престъпление“ е бавно да пресечеш на червено празно кръстовище, „престъпление“ е да убиеш ближния си. Преди сто години „престъпление“ е било да се учат робите да четат; в Германия през 1940-те е било „престъпление“ да се крият евреи от SS. В Пенсилвания е „престъпление“ да се спи във или върху хладилник. Буквално, извършване на „престъпление“ означава неподчинение на заповедите на политиците, а „престъпник“ е всеки, който върши това. Освен това, такива термини явно имат негативна конотация. Повечето хора не искат да бъдат наричани „престъпници“ и смятат за обида това, ако нарекат някого „престъпник“. Това от своя страна предполага, че „авторитетът“, издаващ и прилагащ „законите“, има *правото* да ги издава и прилага.

„Законодатели“: Има странен парадокс, съдържащ се в понятието „законодатели“, в това, че се смята, че те имат правото да издават заповеди, да налагат „данъци“, да регулират поведението и по друг начин насилнически да управляват хората, но само ако правят това чрез „законодателния“ процес. За хората от законодателствата на „Властта“ се смята, че имат право да управляват, но *само* ако упражняват предполагаемия си „авторитет“ чрез определени приети политически ритуали. Когато „законодателите“ правят това, за тях се смята, че имат правото да издават заповеди и да наемат хора за насилственото им прилагане в ситуации, в които обикновените хора не биха имали такова право. Казано по друг начин, обикновените хора искрено смятат, че моралът за „законодателите“ е *различен* от този за всеки друг човек. Искането на пари под заплаха

за насилие е неморална кражба, когато това се прави от повечето хора, но се смята за „данъчно облагане“, когато политиците го правят. Непрекъснатото разкарване на хората и насилственото управление на техните действия, се смята за тормоз, принуда чрез заплахата и физическо насилие, когато повечето хора го правят, но се смята за „законово регулиране“ и „прилагане на закона“, когато политиците го правят. Те са наречени „законодатели“ вместо „заплаходатели“, защото техните заповеди – ако са издадени чрез определени „законодателни“ процедури – се смятат по презумпция за законни. С други думи, те са смятани за „авторитет“ и подчинението на техните законодателни заповеди се смята за морална повеля.

„Прилагане на закона“: Един от най-широко разпространените примери на „авторитет“, който всекидневно се вижда от хората, са хората, които носят етикет „полиция“ или „служител на закона“. Поведението на „служителите на закона“ и начинът, по който хората се отнасят към тях, показва съвсем ясно, че те са смятани *не* просто за хора, а за представители на „авторитета“, към които се прилагат много различни морални критерии.

Да предположим, например, че някой кара по улицата, без да знае, че стоповете му не светят. Ако един обикновен гражданин принуди шофьора да спре и след това поиска от него голяма сума пари, шофьорът ще се разгневи. Това ще се смята за изнудване, тормоз и евентуално физическо насилие и отвлечане. Но когато някой, претендиращ, че действа от името на „Властта“, направи точно същото нещо, като пусне полицейската лампа (и преследва шофьора, ако той не спре), а след това издаде „фиш“, такива действия се смятат от повечето хора за абсолютно легитимни.

В съвсем реален смисъл, хората, които носят значки

и униформи, не са смятани от останалите хора за обикновени хора. Те са смятани за ръката на нещо абстрактно, наречено „авторитет“. В резултат на това правилността на поведението на „полицейските служители“ и основателността на техните действия се измерва с далеч по-различни критерии от критериите за всеки останал човек. За тях се съди по това колко добре прилагат „закона“, а не по това, дали техните действия съответстват на нормалните критерии за правилно и неправилно, които се прилагат към всички останали хора. Разликата се описва от самите „служители на закона“, които често оправдават своите действия, като казват нещо такова: „Аз не правя закона, аз само го прилагам“. Ясно е, че те очакват за тях да се съди само по това колко точно изпълняват волята на „законодателите“, а не по това, дали поведението им е на цивилизовани, разумни човешки същества.

„Страни“ и „държави“: Понятията „закон“ и „престъпление“ очевидно са издънки на понятията „Власт“ и „авторитет“, но много други думи в английски са или променени чрез вярата в „авторитета“, или съществуват изцяло заради тази вяра. Например „страна“ или „държава“ е напълно политическо понятие. Очертанията на дадена „страна“ по дефиниция са очертания, определящи територията, за която един отделен „авторитет“ претендира, че има право да я управлява, което отличава това място от териториите, за които *други* „авторитети“ претендират, че имат право да ги управляват.

Географските места, разбира се, са много реални, но терминът „страна“ не се отнася само за място. То винаги се отнася до политическа „юрисдикция“ (друг термин, произтичащ от вярата в „авторитета“). Когато хората говорят за любов към страната си, те рядко са способни дори да определят какво означава това, но в края на краищата,

единственото нещо, което може да означава думата „страна“, не е място или народ, или някакъв абстрактен принцип или понятие, а просто територията, за която дадена банда претендира, че има право да я управлява. В светлината на този факт понятието обич към нечия страна е доста странна идея: тя изразява малко повече от психологическа привързаност към друг субект, който се управлява от една и съща управляваща класа – което изобщо не е онова, което повечето хора си представят, когато изпитват национална лоялност и патриотизъм. Хората могат да изпитват любов към дадена култура или дадено място и хората, които живеят там, или към някакъв философски идеал, и бъркат това с любов към страната, но, в края на краищата, „страна“ е просто територията, за която отделна „Власт“ претендира, че има право да я управлява. Това е, което определя границите, а границите са онова, което определя „страната“.